

Review of the CD "Finn Olafsson: Acoustic Guitar 3"
By Finn Jackie Pedersen (in Danish)
in the guitar magazine GUITAREN, July 2018, pp. 22-24

AKUSTISKE GUITARSTEMNINGER

AF FINN JACKIE PEDERSEN

Finn Olafsson:
Acoustic Guitar 3
(CD med tilhørende
notebog).
Olafssongs.dk

I forrige nummer af bladet bragte vi et interview med Finn Olafsson i anledning af hans udgivelse af cd'en Acoustic Guitar 3, hvortil der nu også er kommet et nodehæfte (eller snarere nodebog i betragtning af den gedigne kvalitet). Som det kommer til udtryk i interviewet, har Finn en lang karriere som guitarist, både som el-guitarist og som akustisk guitarist. I interviewet nævnes det også, at Finn allerede i sine tidlige akustiske år var inspireret af renæssancemusik og en række klassiske komponister. Det går som en rød tråd igennem stort set alle Finns cd-udgivelser gennem årene, og man er derfor spændt på, om han fortsætter den linje, hvor han kombinerer rytmisk musik med mere klassisk betonet musik, m.a.o. om han fortsætter den cross-over linje, som har været karakteristisk for hans musik faktisk siden Acoustic Guitar 1. Mine forventninger var tårnhøje, men de blev til fulde opfyldt, da jeg første gang lyttede cd'en igennem, og senere gennemlysninger har bestyrket mig i den opfattelse.

Cd'en indeholder i alt elleve stykker, hvoraf de ti er komponeret af Finn selv. Undtagelsen er The NRB Waltz, som er komponeret af den amerikanske komponist Leonard Ellis til radioprogrammet "Nordic Roots and Branches". Som Finn selv skriver, var det en fornøjelse at arrangere stykket for akustisk guitar. Det kunne for så vidt godt have forledt denne anmelder til at tro, at det er Finns egen komposition, selv om det ved et par gennemlysninger forekom-

mer at adskille sig en smule fra Finns kompositionsstil, men netop denne lille afvigelse forringer på ingen måde cd'ens kvalitet. I øvrigt er dette stykke det eneste, der er i guitarens normale stemning, dvs. EADGHE. De øvrige stykker bruger omstemninger som DADGHD, DADGAD, DGDGHD samt EADF#HE, som er den fremherskende omstemning på denne cd, og som vil være bladets læsere bekendt som lutstemningen, dvs. G stemt en halv tone ned til F#.

Cd'ens stykker er overvejende stille, refleksive stykker, til tider lidt melankolske, fx Autumn Dance, Joy Despite Sorrow, Gunnar in Memoriam, om end det aldrig bliver tungt eller trist. Det eneste lidt mere up-tempo stykke er Shopping i DADGAD, et lystigt nummer med fast basgang, lidt a la boom-chick.

Som nævnt er Finns musik velegnet til også at blive spillet på en nylonstrengsguitar, også i de mere avancerede omstemninger. Hvis man ikke bryder sig om at stemme alt for mange strenge om, og ofte tager det jo lidt længere tid, inden strengene sætter sig på en nylonstrengsguitar, så kan man forsøge med omstemningen EADF#HE, hvor det kun er G-strengen, der skal sænkes en halv tone. Og man kunne så passende begynde med netop nummeret A Tribute to John Williams, som sammen med de fire følgende stykker i samme omstemning udgør en slags suite, dvs. A New Year's Eve – som ikke er bulder og brag og festfyrværkeri, men snarere et refleksivt stykke musik, der gør status og ser frem i det næste år – Autumn Dance, som er lidt melankolsk, men samtidig statelig som en renæssance-dans (Der er lidt efterårsfarver over hovedtemaet, mens mellemtemaet med dets arpeggioer godt kunne give associationer i retning af silende regn) – Gunnar in Memoriam, et smukt stykke dedikeret til Finns

afdøde ven, Gunnar Hovgård; det er i øvrigt, ligesom titelnummeret A Tribute to John Williams, et meget sangbart nummer, som tydeligt viser Finns inspiration af den danske og nordiske sangskat. Suitens sidste stykke er Joy Despite Sorrow, der, som det antydes i titlen, udtrykker livsglæde selv i en trist og sørgelig periode. Finn skriver selv i noterne til A Tribute to John Williams, at han gør stor brug af de højeste toner på guitaren, som netop John Williams er mester i. Finn kommer også vidt omkring på gribebrættet, og der er ikke nogen "støvede pletter"⁽¹⁾ tilbage efter denne "tour de force".

Men tilbage til begyndelsen: cd'en lægger ud med nummeret Lea, som er dedikeret til hans bonusdatter, Lea, og storesøster til hans afdøde datter Maria, et smukt og værdigt nummer, som jeg selv har stor glæde af at spille på den nylonstrengede. Der er yderligere tre stykker, som ikke allerede er omtalt. De to af dem er Une chanson pour Clavel (En sang til Clavel) og Une autre chanson pour Clavel (endnu en sang til Clavel), hvor Clavel er parret Estelle og Pierre Clavel, som er vinproducenter i Languedoc, Frankrig. Skal man dømme efter Finns musik, er det en ypperlig rødvin. Une chanson pour Clavel indgik oprindeligt i en af to cd'er, der ledsager en bog af Jens Rømer med titlen "Mit liv med vin og musik". Une autre chanson pour Clavel komponerede Finn i tilfælde af, at der skulle blive brug for to numre til cd'erne. Une chanson pour Clavel (som i øvrigt blev komponeret og indspillet ca. to år før resten af Finns kompositioner på denne cd) er vist nok mit yndlingsnummer blandt denne perlerække af melodier. Ikke blot indeholder det en række forskellige temaer, men Finn kommer rundt i hele registret af tonelejer, ligesom temaerne udsættes for små, subtile ændringer ved gentagelse.

Cd'en sidste stykke er Back in the Old House, som på fornem vis runder cd'en af. Det indledes med et arpeggio-tema i det høje register (Riff i notationen), og dette tema dukker op flere gange undervejs. Ellers bevæger stykket

sig især rundt omkring det lave register koncentreret primært om to temaer, der varieres. Dog udfordres man i den såkaldte Outro, hvor Finn igen bevæger sig op til den allermest støvede del af gribebrættet. Også dette stykke har jeg prøvet at udsætte for både nylonstrengs- og stålstringsguitar, og nylonstrengene kommer ikke til kort, måske bortset fra det indledende arpeggio-tema, som i mine ører lyder bedst på stålstreng, især på grund af den længere "sustain". Outro'en kræver en del arbejde i det høje register, nok især på den klassiske guitar, hvor alt, hvad der ligger over det 12. bånd, kræver stor præcision (se mere om Finns guitarer nedenfor).

Finns fremførelse af disse stykker er som altid i særklasse. Hans hammer-ons og pull-offs, hans glissandi og flageoletter står knivskarpt, og venstrehåndens fingre ligger i mine ører plantet lige nøjagtig der, hvor den bedste tone frembringes. Der er i mindre grad end ellers i Finns musik brugt enkelte "string bends", som benyttes meget i blues, og de kan muligvis vanskeliggøre fremførelsen på en nylonstrengsguitar, men det kan lade sig gøre, eller i givet fald kan man bruge rigeligt med vibrato. Hvad så med højrehånden – den højrehånd, som er besat med fingerpicks eller stålkløer, som Finn selv omtaler dem? Kan man overhovedet frembringe en god og rund lyd med dem? Ja, Finn kan, da han er yderst kontrolleret i sit anslag og ved, nøjagtig hvilken lyd han vil opnå. I øvrigt anvendte han til indspilningen af denne cd ikke helt nye strenge for at minimere "string squeaks".

Finn spiller på cd'en på en række forskellige guitarer – der er næsten en for hvert stykke – bl.a. af typen Martin OO (12-båndsguitarer). Den mindre krop på OO-typen bidrager i denne forbindelse også til et mere intimt lydbillede. I denne forbindelse skal det måske fremhæves, at Finn på Tribute to John Williams spiller på en 1993 David Musselwhite OM-45 Deluxe (14-båndsguitar). Desuden spiller han på Joy Despite Sorrow på en lille 2017 Kehlet Vienna, som næsten ligner en rejseguitar, men lyden,

der kommer ud af den, fejler bestemt ikke noget. Cd'en indledes og afsluttes (Lea og Back in the Old House, begge i DADGHD) med en Kehlet Grand Folk Finn Olafsson Signature (14-båndsguitar).

Den tilhørende nodebog er af højeste kvalitet; der er både noder og tablatur/tabulatur, og sidstnævnte er i hvert fald en stor hjælp ved de numre, hvor mange strenge skal stemmes om. Alt står klart og tydeligt på siderne, og der er ganske nøjagtige beskrivelser af fremførelsen, som if. Finn selv skulle være en tro kopi af hans fremførelse på cd'en, og med den tid, jeg har haft til at studere stykkerne, er jeg tilbøjelig til at give Finn ret. På en af bogens sidste sider er der en

helsides oversigt over "Udtryk og symboler", som kan være nyttig at ty til undervejs.

Yderligere oplysninger om denne cd og Finns øvrige udgivelser kan findes her: <http://www.finnolafsson.com/menupage.htm>

Jeg kan tilføje, at noder/tabulatur kan købes enkeltvis som PDF-fil.

¹⁾ Det er en lille reference til den skotske jazzguitarist Martin Taylor, der engang henvendte sig til en af sine folkemusikvenner og spurgte ham om "Why do folk guitarists never venture up to the dusty end of the fretboard?" Hvertil hans ven efter en kort betænkningstid og med pegefingeren rettet mod sadlen svarede, "Well, you know Martin, this is where the money is".